

1. peatükk

Viimase kümne kuuga oli Holly Berry elus nii mõndagi muutunud. Enam ei teinud ta tööd, mis talle põrmugi ei meeldinud, ega istunud päevad läbi andmeid sisestades arvuti taga, kuni selg valutama hakkas. Enam ei elanud Holly Londonis, kus ta oli maksnud üüratut üüri, samal ajal ise aina koonerdades ja kokku hoides, et oma isikliku kodu sissemaks tarvis raha kõrvale panna. Samuti oli ta lahku läinud Danist, kes oli suutnud teda tühjade lubadustega, et nad hakkavad kunagi koos elama, aastaid lõa otsas hoida. Kuus aastat oli Holly hellitanud lootust, et nad jäävad igaveseks kokku. Et just Dan on mees, kellega ta tahab kogu oma ülejäänud elu koos olla ja pere luua. See kõik oli kestnud niikaua, kuni ta leidis mehe voodist – omaenda voodist! – ühe temast, Hollyst, viis aastat noorema naisega.

Õnneks oli see elu tal juba ammu seljataha jäänud.

Nüüd oli ta ise enda ülemus ja maailma ühe kõige muinasjutulisema asja – kommipoe – omanik. Aga see ei olnud lihtsalt kommipood. Magusa Ampsu kommipood oli seesama pood, kus ta oli teismelisena töötanud. See oli kommipurke täis kullaauk Cotswoldsis kauni Bourton-on-the-Wateri külakese keskuses.

Üsna julgelt võiks väita, et Magusa Ampsu kommipood oli Holly esimene tõeline armastus. Ja just tänu Hollyle oli sel paigal praegu veel hing sees. Õigupoolest rohkemgi kui hing sees. Pood oli jõudsalt arenenud. See ei olnud lihtne. Kui tõdeda, et pood oli päris näruses seisus, kui Holly selle üle võttis, oleks see veel kaunis pehmelt öeldud. Katus lekkis ning

müügil olnud kraam oli ajast ja arust, pealegi tassis kass sinna kohale täiesti soovimatut sodi. Esialgu oli Holly suutnud poodi üldse hädavaevu käigus hoida, aga mingil moel oli ta sellega siiski hakkama saanud.

Nüüd möödusid ta päevad klientidega nalja visates ja naerdes, kui ta neile maapätklinäkse ja muid lemmikuid kottidesse kaalus, keelamata endalegi mõnd šokolaadiekleeri või õnamarmelaadikommi. Tal oli alalisi kliente, keda ta nime pidi tundis, ja varustajaid, kes pakkusid oma iiristele ja martsipani-küpsistele alati tema jaoks kõige paremat hinda. Ning ta kolleegid – või tegelikult ikkagi ta töötajad – olid talle pigem sõbrad.

Samamoodi nagu tööelu, oli tublisti paranenud ka ta isiklik elu: ta elas ühe oma prima uue sõbratari juures ja maksis väga mõistlikku üüri; lisaks oli Jamie – tema „korteriperenaine“ – seadnud tingimuseks, et ta neile vähemalt korra nädalas midagi küpsetab.

Ja siis veel see ees ootav kohtamine. Jah, Holly Berry läheb kohtama!

Ben Thornbury oli kohaliku panga juhataja ja Holly oli muidugi valmis tunnistama, et tema esimene mulje mehest ei olnud kaugeltki soodne – ning tegelikult kehtis see nende mõlema kohta. Mehe arvamust temast oli mõnevõrra mõjutanud asjaolu, et nende tutvus algas õigupoolest kokkupõrkest. Holly oli tema jalgrattale ette jooksnud ja ta siis maha paisanud – loomulikult kogemata. Juhtunu oli vaieldamatult Holly süü ja tema asjatundmatus turvalise liiklemise küsimustes ei tekitanud mehes tema vastu algul just sooje tundeid. Pealegi ei olnud Ben püüdnud põrmugi varjata, et tema arvates oli äärmiselt mõtlematu ka Holly otsus see pood ära osta, ehkki tal vähematki ärikogemust ei olnud. Niisuguse esialgse ebasõbraliku suhtumise tõttu pidas Holly meest loomulikult ennastäis, tundetuks ja liialt iseteadlikuks tüübiks.

Kuidagi olid asjad aga tasapisi muutuma hakanud. Ben oli viimasel hetkel vahele astunud, kui see närukael Giles Caverty

Hollyt igaveseks laostada tahtis, ja aidanud tal hüpoteegilepingu sõlmimisega kommipoe endale hoida.

Samamoodi nagu tilkuv katus, oli ka see Gilesi lugu ammu selja taha jäänud ning Holly oli ühistelt tuttavatelt kuulnud, et mees tegutseb nüüd Monacos ja kavatseb teadmata ajaks sinna jääda. Naisel oli hea meel, et Giles enam Bourtoni lähistel ei viibinud, sest see jättis Holly mõtetele ruumi, et Beni veidi paremini tundma õppida.

Beniga oli üsna lihtne koos olla. Nad olid naabrid. Hommikuti kõndisid nad koos tööle ja pärast tööd ootas mees teda, aitas tal sageli kommipurke uuesti ritta seada ja põrandat pühkida, kui päev oli olnud eriti kiire ja Holly veel arveid kokku lõi. Kuna nad elasid kõrvuti ja Ben oli ka Jamie hea sõber, veetsid nad õhtud tihtipeale kolmekesi koos, mõnikord Holly ja Jamie juures, kus nad Holly kokku keedetud roogi nautisid ja lauamänge mängisid – seda viimast tegid nad mõnikord ka mõnes Bourtoni või ümberkaudsete külade arvukatest pubidest.

Aga niisama ühiselt aja veetmine ei olnud sugugi seesama, mis kahekesi kohtama minek.

Sellest ajast, kui Ben niisuguse mõttega lagedale tuli, oli juba mitu kuud möödunud. Holly oli ta ettepanekuga peaaegu otsekohe nõusse jäänud. Lõppude lõpuks oli ta ju kindel, et Ben on tubli mees, ja pärast tema elu kaht eelmist meest – petisest Dani ja seda igavest tõbrast Gilesi – tundis ta, et on vahelduseks usaldusväärse kaaslase ära teeninud.

Aga nädalate kaupa olid kõik katsed leida mõlemale sobilikku päeva liiva jooksnud: mõnikord pidi Ben õhtul kauemaks tööle jääma, teinekord oli Holly midagi Jamie või oma teise hea sõbratari Caroline'iga kokku leppinud; vahel oli Beni õel vaja lapsehoidjat või pidi mees töö pärast kuhugi sõitma või tuli tal oma õepoega koolitöös aidata. Kui nad oktoobri keskpaigas lõpuks nii kaugele jõudsid – siis oli kulunud juba peaaegu kaks kuud –,

oli Holly hakanud mõtlema, et mees ei ole võib-olla temast ikkagi huvitatud. Aga viimaks olid nad ühe õhtu siiski paika pannud. Ausalt öeldes arvas Holly, et ka sellest ei tule midagi välja, nagu ei olnud midagi välja tulnud kõigist eelmistest kordadest.

Päev poes paistis lõputult venivat, kui Holly pidevalt telefoni kontrollis ja ootas, millal see annab piiksatusega teada sõnumist, et mees ikkagi ei leia aega. Aga kui tööpäev viimaks otsa sai, ei olnud talle saabunud Benilt muud teadet kui see, et mees peab pool tundi kauemaks panka jääma ja Hollyl tuleb ilma temata koju minna, aga et ta ootab pikisilmi nende kohtamist. See pidi siis tõesti teoks saama!

Kella kuueks oli ta jalgu raseerinud, otsustanud, et paneb selga Caroline'ilt laenatud topi, ja kandnud näole veidi rohkem meiki, kui tal muidu oli kombeks. Ta oli kaalunud, kas peaks ka juuksuris käima, eriti kuna ta juuksed ei olnud pärast Bourtonisse kolimist kääre näinud, aga see tundus ikka nagu liig, kuivõrd ta teadis, et soengud ja meik ei ole arvatavasti sugugi need, mis naisi Beni silmis veetlevaks teevad.

„Nii et nüüd läheb ikkagi asjaks, eks?“ küsis Jamie, kui ta kööki tuli ja Holly vastas laua ääres istet võttis. Hollys kuhjunud närviline pinge ei leevenenud põrmugi, kui ta sõbra näol sügavat kulmukortsutust märkas.

„Sul võiks ju minu pärast natuke hea meel olla?“

„Asi ei ole selles, et mul hea meel ei oleks. Ma olen lihtsalt mures ja see on kõik: mis siis, kui midagi untsu läheb.“

„Aga miks peaks?“ kehtas Holly õlgu. Raske oli end Jamie negatiivsel suhtumisel mitte kõigutada lasta. „See on ju ainult esimene kohting. Me ei hakka ju abielluma ega midagi.“

„Te mõlemad olete mulle lihtsalt väga tähtsad. Sa ju tead. Ja mulle meeldib meie väikene seltskond.“

Killuke Holly sisimas oleks tahtnud Jamie peale niisuguse pessimismi pärast pahane olla. Jamie ei olnud ka siis rõõmustanud,

kui ta Gilesiga käis, ehkki tuleb tunnistada, et raha asjas oli Jamiel tookord õigus olnud. Aga ta sai aru, miks Jamie mures oli. Kui neil Beniga sellest loost asja ei saa, võib see muuta kogu nende sõpruskonna dünaamikat. Samas – kui hästi läheb – võiks see kogu olukorra veel paremaks teha ja Hollyl oli sisimas tunne, et see võis olla isegi päris hea. Tegelikult lausa väga hea.

„Ma luban. Ükskõik mis ka ei juhtu, ei tee see meie väike-sele kambale halba. Kõige hullema stsenaariumi korral jääme me lihtsalt sõpradeks.“

Jamie ajas huuled torru, aga siis hakkas ta näolt paistma juba pooleldi nagu naeratus.

„No olgu, ma arvan, et tegelikult oleks päris lahe, kui te oma asjaga edasi liiguksite, eriti arvestades seda, mis teil mõlemal on tulnud läbi elada.“

See oli esimene kord, kui ta Beni varasemate suhete kohta midagi mainis. Rohkem kui korra oli Holly tundnud kiusatust temalt selle kohta küsida, aga kuivõrd Jamie ja Ben olid nii kaua aega sõbrad olnud, enne kui tema mängu tuli, ei olnud see kuidagi õige tundunud. Ta oli alati arvanud, nagu oleks Ben niisugune tööhull, et tal suheteks aega ei jäägi. Aga nüüd, kui see asi oli teemaks võetud, sai kihk rohkem teada saada temast võitu. Niikaua kui ta kaalus, kuidas seda oleks kõige õigem küsida, hakkas Jamie uuesti rääkima.

„Ütle mulle, kas sa tead, kuhu ta su viib?“

Holly tõmbas kulmu kortsu ja vaatas tosse, mille ta oli jalga pannud.

„Ma ei tea, aga ta ütles, et võib-olla tuleb meil joosta.“

Jamie kergitas küsivalt kulmu.

„Ja seda sa suudad või?“ küsis ta.

2. peatükk

Holly teadis, et Ben paneb kõike tähele. Mitte ainult asju, mida talle mõne jutuajamise käigus räägiti, vaid ka kõige väiksemaid ja tähtsusetumaid märkusi, mis muidu enamasti mõne hetkega unustatakse. Näiteks ükskord oli Jamie maininud, et tal oli järsku tekkinud isu behherovka järgi – see oli nähtavasti ta peamine joogikraam, kui ta kuus aastat Tšehhis ringi rändas, aga pärast seda ei olnud ta seda enam kusagilt leidnud.

Kolm päeva hiljem oli Ben ilmunud nende ukse taha, peos pudel sedasama rüübet, mille ta oli mingilt tundmatult veebisaidilt leidnud. Loomulikult tegid nad sellele veel samal öhtul põhja peale.

Ja siis oli Caroline ükskord rääkinud, kuidas tema vanem laps oli ütle mata kurb, sest ta oli oma jalgratta pealt natuke värvi maha kraapinud. Järgmisel pärastlõunal oli Ben nende juures kohal, kaasas kotitäis metallivärve ja mõned uhked kleepsud, millega rattale täiesti uus nägu anda, tõelises vanade autode tuunimise stiilis.

Just nende pidevate väikeste tähelepanuavalduste tõttu ta Hollyle nii väga meeldiski. Aga miks oli vaja kohtamiseks tossud jalga panna? Ben pidi teda ju nii palju tundma küll, et teada, kuidas lippamine leivapoodi enne selle sulgemist oli talle terveks nädalaks piisav tõsine sport.

Holly mõtiskles selle üle, kui koputus uksele ta reaalsusse tagasi tõi.

„Nojah, ükskõik milles see asi ka ei ole, ilmselt saad sa seda varsti teada. Mine nüüd, ära lase tal oodata. Arvatavasti tuleks

teile soovida lõbusat õhtut,“ naeris Jamie. „Võimalik, et teist kahest saab täitsa tore paar.“

Holly hüppas püsti ja tormas ümber laua, et Jamiet kallistada.

„Ära lihtsalt tee midagi, mida mina ei teeks,“ soovitas sõber.

„Kuidas see peaks võimalik olema?“ küsis Holly vastu.

Ta süda kloppis, kui ta riidepuult jaki haaras ja eesukse avas. Üldiselt on ju nii, et kui naise ees seisab mees, kel on lilled käes, siis just neile naise tähelepanu esimesena suundubki, aga pärast põgusat pilku buketile libisesid Holly silmad kohe Beni riitele. Ben oli seda sorti mees, kes paistis end kõige mugavamalt tundvat ülikonna ja lipsuga. Nüüd oli ta aga enda kohta eriti lihtsates vabaajariietes, mis olid tublisti igapäevasemad, kui Holly oleks osanud oodata, eriti arvestades seda, et tegemist oli nende esimese ühise ettevõtmisega. Tema sõjaväestilils püksid ja hall kapuutsiga jakk nägid välja nii, nagu kavatseks ta jalgrattaga sõitma minna. Beni pilk liikus otsekohe Holly jalgadele.

„Väga hea,“ märkis ta. „Ma kartsin, et sa mõtled, et mul ei ole nende jalanõudega tõi taga.“

„Ma tunnen sind nii palju küll, et aru saada, et nalja sa ei tee,“ vastas Holly.

Beni pilgust paistis tibake üllatust ja Holly tundis, kuidas ta põsed roosatama löid.

„Palun vabandust, ma ei mõelnud, et ...“ kogeles ta.

„Ei, kõik on korras,“ vastas Ben, aga punastas nüüd ka ise.

Suurepärane. Vahetatud oli vähem kui kolm lauset ja juba oli selge, et mingit mõistlikku vestlust ei suuda nad pidada. Võib-olla tuleks nüüd kahjud kokku arvata ja asi lõpetatuks lugeda.

„Need on sulle,“ ütles Ben, katkestades sellega vaikuse ja surudes talle sülle pundi oranžikaid kallasid ja lillasid karuohakaid.

„Ma panen need kiiresti vette,“ pomises Holly, kuid jäi mehelt lilli võttes kõhklema.

Kas ta peaks Beni sisse kutsuma? Tavaliselt kutsuks ta mehe loomulikult sisse, sest arvatavasti on Ben nende juures veetnud vähemalt sama palju aega kui omaenda kodus. Aga seal oli Jamie ja oli päris selge, et temal olid kogu selle kohtamise värgiga omad mured. Võib-olla oleks parem, kui Ben väljas ootaks.

„Mul läheb ainult hetk aega,“ ütles ta, keeras ringi ja ruttas kööki.

„Juba saigi läbi?“ küsis Jamie, kui ta tagasi läks.

„Ei. Me hakkame alles minema. Kas sa paneksid need palun vette?“

Jamie võttis lillekimbu ja ta huulil veikles jälle naeratus.

„Ära siis täna õhtul kellelgi südant purusta, eks ole?“

„Kas sa siis mind ei tunne?“ vastas Holly. „Ma pole ju mingi südametemurdja tüüp.“

„Ma ei oleks selles nii kindel.“

Viie minuti pärast istusid nad Beni autos ja sõitsid Cheltenhami poole. Mõlemad olid vait.

„Kas ma võin püüda ära arvata, mis meil kavas on?“ pakkus Holly viimaks, otsustanud vaikuse lõpetada.

„Ma ei tea, kas sa sellega hakkama saad?“ küsis Ben ettevaatlikult vastu.

Holly näperdas jakivarruka kallal ja kaalus eri võimalusi. Kui nad oleksid päeva ajal sel moel riides, arvaks ta kindlasti, et nad lähevad matkama või jalgrattaga sõitma. Aga väljas oli juba pime, nii et see ei saanud kõne alla tulla.

„Kuhugi halli uisutama?“ oletas ta, tundes ühtaegu põnevust ja ärevust. Ta ei olnud uisutamist kunagi proovinud ja kartis, et see ei tule tal sugugi välja, aga ometi oli ta elevel juba võimalusest, et saab seda proovida.

„Ei,“ vastas Ben ja Holly elevus rauges.

Hetk hiljem oli see jälle laes.

„Põgenemistuba! Kas me lähme põgenemistuppa?“

Seekord mängles mehe huultel naeratus.

„Ei, see ei ole põgenemistuba. Kas tahad vihjet?“

Kas ta tahtis? Nii saaks asi kiiremini selgeks.

„No olgu.“

Ben tõmbas keelega üle huulte, enne kui rääkima hakkas.

„Olgu. Me oleme ruumis sees.“

„Ruumis sees? Ja see on kõik?“

„Jah.“

„See on nii vilets vihje, et viletsamat enam olla ei saa!“ naeris Holly. Hetk hiljem hakkas naerma ka Ben. Tundus, nagu oleks lumm lahtunud ja asjad hakkaksid taas normaalsuse suunas liikuma. Ikka veel ei öelnud Ben, kuhu nad lähevad, aga vähemalt oli pinge haihtunud ja selle asemele asunud uus pulbitsev põnevus, mis võttis Holly hingetuks, kui ta aru sai, kuhu nad tegelikult lähevad.

Benil oli õigus. See oli ruum. Suur ruum täis takistusi, neoontulesid ja suitsumasinaid.

Lasermäng!

„Ükskord sa mainisid, et lapsena ei saanud sa seda proovida. Et sul jäi sinna paar korda minemata, sest ... noh, tead küll.“

„Sest me ei saanud seda endale lubada,“ lõpetas Holly mehe lause, et teda kimbatusest säästa.

„Ma mõtlesin, et võib-olla sa tahaksid nüüd katsetada.“

See võttis Holly täiesti keeletuks, osalt sellepärast, et Benil oli meeles üks tema lihtsalt möödaminnes poetatud märkus, ja osalt sellepärast, mis tunde temas ikka veel tekitas see, et ta oli ilma jäänud kõigist nendest toredatest asjadest, mida teised lapsed olid sageli iseenesestmõistetavaks pidanud.

„See polnud vist suurem asi mõte?“ küsis Ben, ise järsku näost hall. „Sulle see vist sugugi ei meeldi? Palun vabandust. Ma lihtsalt mõtlesin, et ...“

„See on suurepärase mõte,“ vastas Holly kerge värinaga hääles. „Enam parem olla ei saaks.“

Kergendustundes ilmus Beni näole naeratus.

„Oled kindel?“

„Olen küll. Nii et kellega me siis lahingut pidama hakkame?“

Vastamisi oli kaks neljast võistkonda. Beni ja Holly poolele tuli üks veidi üle kahekümneste paar, nende vastu mängis teismeliste võistkond. Selgus, et need teismelised olid lasermängus parajad profid.

„Nad on su selja taga,“ karjus Holly juba ei tea kui mitmendat korda, ise meeleheitlikult püstoliga vehkides.

„Sain pihta, sain pihta,“ karjus Ben vastu.

„Sain pihta“ sai kohe kõigi nende meeskonna liikmete löökklauseks. Selleks ajaks, kui mäng läbi sai, tilkus Holly higist ja ta juuksed olid nagu pea külge kleebitud.

„Täiesti uskumatu, kui head nad olid,“ tõdes Holly, kui nad välja tänavale astusid. Õhtune õhk tundus kuumaks aetud naha vastas jahedam kui muidu. „Kas sa nägid, kuidas see tüdruk sealt silla pealt alla hüppas?“

„Mina hüppasin selle kasti pealt alla. Minu meelest oli see kah päris vägev.“

„Sina hüppasid kõigest astme pealt maha ja oleksid pealegi peaaegu pahkluu välja väänanud. Tema lausa nagu rippus selle silla küljes.“

„See aste oli igatahes päris kõrge,“ vaidles Ben justnagu pahaseks saades vastu. „Ja pahkluu oleksin ma peaaegu välja väänanud sellepärast, et ma püüdsin vahele tulla, et sa pihta ei saaks, nagu sa vist mäletad.“

„Kuidas ma niisugust kangelaslikkust unustada saaksin?“ küsis Holly laialt naeratades vastu.

Tundub, et sama laialt naeratas ta kogu õhtu. Ta naeratas nii, et tal hakkasid põsed valutama.

Cheltenhamis sõid nad ka õhtust – peatänavast eemal ühes väikeses suširestoranis, kus oli nii napilt ruumi, et nad pidid väljas ootama, enne kui vaba laua said.

„Paraku nad lauda ei broneeri,“ selgitas Ben mitu korda närviliselt läbi akna sisse vaadates. „Kui sa tahad, võime kuhugi mujale minna.“

„Me võime ju oodata,“ vastas Holly. „Pealegi ütlesid sa, et see on hea koht, eks ole?“

„Mulle siin meeldib.“

„Ja sul on erakordselt hea maitse.“

„Nojah, mulle meeldib nii arvata.“

„Ma arvan, et ka mina olen selge märk su heast maitsest.“

Beni põsed tõmbusid roosaks, kui ta aru sai, et Holly temaga flirdib. Või vähemalt püüab seda teha. Tegelikult tundus see Hollyle ikka veel veider. Asi polnud ju selles, et Holly ei oleks tema vastu tõmmet tundnud. Tegelikult oli just see, kui lõbus neil oli kogu õhtu olnud, talle näidanud, kui väga mees talle meeldis, ja nad rääkisid omavahel, nagu oleksid nad vanad sõbrad. Aga ükskõik kui väga ta ka ei teeselnud, et see talle korda ei lähe, jagas ta Jamie muret: mis saab siis, kui sellest asja ei saa? Kuidas nad Jamie ja Caroline'iga edasi neljakesi koos aega veedavad, kui neil Beniga see asi untsu läheb? Aga Holly oli kogu elu muretsenud kõige selle pärast, mis võib teda nurga taga oodata, ja tal oli sellest kõrini. Just nüüd oli ta elu parim aeg, ta tegi asju, mis tegid ta tõepoolest õnnelikuks, ja täna igatahes veetis ta aega Beniga.

Restorani uks avanes, tuues öisesse jahedusse pahvaku sooja õhku ning seest kostvat naeru ja kõnekõma. Välja astus teineteise ümbert kinni hoides üks paar. Uks hakkas juba uuesti kinni vajuma, kui ettekandja käe vahele sai ja selle uuesti lahti lükkas.

„Meil on teile nüüd vaba laud,“ ütles ta.

Ben haaras uksest, astus tahapoole ja lasi Hollyl sisse astuda.

„Palun, astu edasi,“ ütles ta.